

NEOBRAVE JABUKE I ZOV RODNOG KRAJA

vineri, 22 ianuarie 2021

Svako je godišnje doba lijepo na svoj na in, ali jesen je posebna zbog jesenskih plodova i smirenih, toplih dana, preplavljenih mnogim bojama, okusa i mirisa.

Prolaze i putevima karstevskih bregova ne može se ne opaziti kako svaki brijeg mijenja svoju boju u jesen. Žutu, crvenkastu, smeđu... Na svakom brijegu salašići, svjedoci naše starine, mjesta na kojima smo veselo trčali kao djeca. Oko salašića plastovi sjena (stari, ili ako ima sreće od ove godine) i mnogotvoje voćke: ljiljane, orasi, kruške, jabuke... Zlatne i crvene jonatanke, ove ih je godine bilo puno, Bog je dao toliko roda i ploda ove godine. Gdje god pogledaš, jabuka je bilo i na stablu, a i ispod stabla. Neki su ih mještani brali, nažalost neke jabuke ostale neobrane. Zapravo, cijele livade ostale puste, grane punih plodova kao da dozivaju one koji su napustili rodni kraj i govore im da se vrate, da ih oberu.

Da, mnogi se reći: smiješno, baš me briga za jabuke! Mogu jabuka kupiti u svakoj većoj trgovini. Da, ali to nisu jabuke iz naše djetinstva, to nisu jabuke iz VAŠEG RODNOGA KRAJA! Na stranu to što su jabuke s naših bregova prirodne, ekološke, one su zapravo jedan od simbola našeg zavičajja. Ove su godine naši karstevski bregovi bili prepuni jabuka. Sad je li zbog pandemije samo ili možda naznaka onoga što će (nažalost) doći, osobno mi se čini da kao nikada do sada jabuka neobranih nije bilo toliko puno. S jabukama s naših bregova smo nekada kitili božićna drvca, naše jeletinke, jabuke su bile na stolovima za blagdan, jabuke smo stavljali u kotrice sa slamom za Božić, jabuke su se namenjale za pokojne, jabuke su bile posvuda.

Nažalost, zadnjih godina sve više tih naših jabuka ostaje neobrano. Ostaju na polju same, neobrane, napuštene... baš kao i mnogo naših salašića i livada. A upravo su nas i te livade, salašići i jabuke hranile kroz svakakva vremena. Ljudi se danas bore za komad zemlje, za komad žetve, za makar i jedno stablo jabuke, pogotovo onih koji žive u gradovima. Naše ostaju zapuštene i neobrane. A naša starina, korijenje, rodni kraj, salašići, livade... sve to nema cijenu, ne postoji novac kojim se to može kupiti. I ne bi ih trebali nikada napustiti. Jer nas sve to zove na povratak, korijenje. Jer samo onaj koji ima vrste korijene može uspravno stajati kroz vjehove života. Ima ova pandemija možda i dobrih strana, ona je lekcija, ovisi što će svatko naučiti iz te lekcije za budućnost. A neka vas svaka jabuka, kupljena, podsjeti na one naše i naše jabuke, koje u sebi nose okus i zov rodnooga kraja, a koje ove godine ostale neobrane! Samo ove godine ili...?!

Maria Lacchici